

CHƯƠNG 32

Vong Mạng Lão Nhân

N

êm ấy trắng soi vắng vặc.

Trên ngọn đồi Ma Thiên có hai bóng người đang đối diện với nhau trên đó.

Coi kỹ lại thì người bên phải là Đinh Hương, còn người bên trái là một lão quái nhân bịt mặt.

Hai người đối mặt nhau với tư thế sẵn sàng chiến đấu.

Lão quái nhân bịt mặt buông trầm giọng:

- Nữ tỳ, hãy khai thật ai là Đại Hành Quyết.

Đinh Hương lạnh lùng:

- Đại Hành Quyết chính là ta!

- Nói láo. Hãy nói thật, bằng không chớ trách lão phu sao ra tay hiểm độc.

Đinh Hương hừ nhạt:

- Chớ có nhiều lời. Hãy lấy võ công ra thi thố sẽ biết là thực hay hư.

Lão quái nhân bịt mặt cười ghê rợn:

- Nếu thế, chớ trách lão phu sao ra tay hiểm.

Ngọn chưởng lão quái nhân bịt mặt đồng thời vỗ tới một cái, tức thì bóng chưởng chụp trùm xuống Đinh Hương.

Bóng chưởng quái dị hiểm thấy trong chốn giang hồ.

Đinh Hương cười nhạt:

- Cho ngươi tháo lui!

Cánh tay của nàng cất lên.

Làn chỉ phong màu sắc bắn xẹt tới lão quái nhân bịt mặt.

Thình lình, lão quái nhân bịt mắt la quái gỡ:

- Thiên La Tử!

Trong tiếng la đó lẫn lộn tiếng ré từ cửa miệng của lão quái nhân bịt mắt.

Đã thấy lão quái nhân bịt mắt bay ra ngoài hai trượng, đứng lên loạng choạng, tay phải ôm lấy cánh tay trái.

Đó là một lỗ thủng máu đào phun ra lai láng.

Đinh Hương hét:

- Hãy nộp mạng cho ta!

Nàng lắc mình tới toan bắn ra đạo chỉ ảnh màu sắc tiêu diệt lão quái nhân bịt mắt.

Nhưng lão này nhanh như làn sét, hô lên một tiếng quay mình phóng ngay xuống đồi.

Đinh Hương thấy thế bắn mình rượt theo lão quái nhân kia.

Rượt tới khu rừng già thì lão quái nhân bịt mắt đã mất dạng tìm mãi vẫn không ra.

Đinh Hương tìm hoài không ra kẻ địch, phần lúc đó trời đã khuya nên nàng không thể tiến xa hơn được.

Nàng phóng đi một lúc thấy có ngôi chùa hoang sơ, ánh đèn leo lét chiếu ra ngoài.

Đinh Hương cảm nghe trong mình hơi mỏi mệt vì mấy hôm rồi nàng cứ mãi bôn ba nên định vào chùa xin nghỉ nhờ đêm nay.

Đinh Hương bước tới đưa tay gõ cửa chùa.

Một lúc chợt nghe tiếng giày cỏ đi lép xép giẫm trên mặt đất rồi thì một lão tăng nhân xuất hiện.

Lão tăng nhân tuy là người tu hành nhưng mặt mũi gian ác, hung hiểm vô cùng.

Lão tăng nhân chấp tay:

- Mô phật, nữ thí chủ có chuyện gì tới cửa phật xin cho bản tăng được rõ?

Đinh Hương thi lễ:

- Tiểu nữ lỡ đường muốn vào đây xin tá túc một đêm rồi sáng mai lên đường.

Cặp mắt sáng rực của lão hòa thượng đảo qua một cái, rồi gật đầu:

- Mô phật. Nơi đây chỉ có một mình bần tăng tu hành, nên thiếu thốn mọi thứ, xin nữ thí chủ cứ tự tiện vào hậu liêu yên giấc.

Lão hòa thượng cầm đèn soi đường cho Đinh Hương đi theo vào phía sau chùa.

Lão trở căn phòng còn trống bảo Đinh Hương:

- Thí chủ tự tiện việc nghỉ ngơi, bần tăng còn lo việc kinh kệ đêm nay.

Nói xong lão hòa thượng trở lên.

Lát lâu nghe có tiếng kinh kệ vang lên phía trước. Đinh Hương đóng cửa phòng rồi lên giường nằm tịnh dưỡng.

Trong khi Đinh Hương vừa muốn thiếp đi trong giấc ngủ thì thỉnh thoảng có người xô cửa phòng tiến vào.

Đinh Hương liền ngồi dậy định thần nhưng chưa kịp hỏi thì người kia đã dùng lối truyền âm nhập mật:

- Hãy theo ta ra ngoài sau cho mau.

Giọng nói rất là quen thuộc. Đinh Hương rung động trong lòng tức thì theo người kia tiến ra phía sau chùa.

Hai người tới một cây cổ thụ rậm lá dừng lại.

Đinh Hương đưa mắt nhìn kỹ dưới bóng trăng khuya bất giác nàng kêu lên sững sốt:

- Sư thúc đây à?

Thực vậy, vị kia chính là Tiên Viên Công sư thúc của Đinh Hương.

Tiên Viên Công gật gù:

- Chính là sư thúc đây.

- Sư thúc gọi tiểu điệt có chuyện gì không?

Tiên Viên Công trở vào chùa:

- Hiền điệt nữ không biết ngôi chùa này là sào huyệt của bọn Tứ Bảo hay sao?

Đinh Hương kinh hãi:

- Sư thúc, có lẽ nào...

- Hiền điệt nữ hãy chờ một lúc sẽ có chuyện lạ xảy ra.

Hai người hướng vào trong chùa chờ đợi.

Lúc đó tiếng kinh kệ cũng vừa im đi.

Liền đó một tiếng nổ chấn động phía sau hậu liêu đúng nơi căn phòng Đinh Hương vừa rời bỏ.

Một cuộn lửa khói bốc lên rồi chột tắt.

Đinh Hương bàng hoàng:

- Thật là nguy hiểm. Sư thúc hãy tìm ác tăng kia.

Nàng toan phóng đi thì Tiền Viên Công đã ngăn lại:

- Hiền đệ nữ không cần phải theo hấn làm gì, chúng ta hãy lo chuyện khác hay hơn. Ta cũng vì hiền đệ nữ mà tới đây.

- Sư thúc có chuyện gì cần kíp hay không?

- Hiền đệ Tứ Bảo đã thỉnh mời một số đông quái nhân, dị khách trong giang hồ đang bủa một màn lưới bay vây hiền đệ nữ, chỉ sợ rằng sức đơn độc không thể chống lại.

Đinh Hương cắn răng:

- Tiểu đệ cũng biết chúng sẽ cầu viện nhiều nơi, nhưng chuyện đã như thế thì không thể chùn bước được.

Sư thúc có gặp Vong Mạng lão nhân và Ánh Tử Nhân hay không?

- Hai lão kia nhờ ta hẹn với hiền đệ nữ gặp nhau đêm mai tại khu rừng phía đông.

- Thế à. Vậy bây giờ...

- Nhưng giờ ta đã gặp hiền đệ nữ rồi thì hãy cùng ta tới đó sớm hơn cũng được.

Hai chiếc bóng cùng phóng đi nhanh.

Khuya lại, Tiền Viên Công và Đinh Hương đã tới nơi hò hẹn.

Đó là một ngôi chùa bỏ phế lâu đời.

Tiền Viên Công tiến lên thềm gõ cửa gọi mấy tiếng.

Từ trong một bóng người bước ra. Coi lại thì đó chính là Vong Mạng lão nhân.

Đinh Hương mừng rỡ:

- Vong Mạng thúc thúc đây rồi!

Lời chưa kịp dứt chợt nghe tiếng ré từ nơi cửa miệng của Tiên Viên Công.

Lão nhân lão đảo rồi ngã xuống đất, chết liền tại trận.

Tình hình diễn ra ngoài sức tưởng tượng của Đinh Hương.

Cho nên nàng sửng sốt một lúc mới có phản ứng.

Đinh Hương thét:

- Ngươi là ai?

Ngọn chướng của nàng theo tiếng thét huy động tới.

Vì nàng biết đó chỉ là Vong Mạng lão nhân giả hiệu nên mới ra tay hiểm độc giết chết Tiên Viên Công như thế.

Nhưng chiếc bóng kia đã cười khà một tiếng rồi theo thân pháp kỳ ảo lắt mình đi mất dạng.

Đinh Hương có muốn rượt theo cũng chẳng còn kịp nữa rồi.

Nàng chỉ đành ở lại chờ sáng chôn cất Tiên Viên Công, rồi tìm chỗ ẩn náu sao cho tới tối đêm đó.

Đinh Hương trở lại ngôi chùa để gặp Vong Mạng lão nhân và Ánh Tử Nhân vì không hiểu hai vị thúc thúc này gọi nàng tới có chuyện gì quan trọng hay không.

Đinh Hương đến nơi đã thấy Ánh Tử Nhân đứng chờ nàng từ bao giờ rồi.

Nàng chào mừng vị thúc thúc rồi hỏi:

- Ánh thúc thúc có điều gì chỉ giáo hay chẳng?

- Hãy vào trong này thì rõ.

Đinh Hương theo Ánh Tử Nhân tiến vào trong đại điện.

Trong này đã có thắp sẵn đèn bạch lạp đủ soi sáng khắp tòa đại điện.

Ánh Tử Nhân bảo Đinh Hương:

- Hiện diệt nữ hãy quay nhìn trên bàn kệ thì rõ.

Đinh Hương nghe theo quay nhìn lên chưa kịp thấy gì cả chợt nghe một luồng khí ẩn ngay tử huyết sau lưng mình.

Bất giác nàng thét:

- ai vậy?

Ánh Tử Nhân cười khà:

- Ánh Tử Nhân.

Đinh Hương sững sờ:

- Ánh Tử Nhân, sao thúc thúc lại hành động như thế?

Ánh Tử Nhân cười ghê rợn:

- Chẳng có gì, hôm nay ta phải lấy cái tiểu mạng của ngươi.

Đinh Hương rúng động:

- Thúc thúc, tại sao có chuyện kỳ lạ như thế này?

- Chẳng có gì kỳ lạ cả. Thấy ngươi quá bạo hành chốn võ lâm ta phải ra tay hành đạo khử ác trừ tà.

Đinh Hương vận công lên đề phòng:

- Thúc thúc, thúc thúc quên đi tình gia phụ và thúc thúc năm xưa hay sao. Thúc thúc đã bảo trả thù hộ cho tiểu diệt sao hiện giờ thúc thúc quên đi?

- Ha ha... đại trượng phu càng quên nhiều càng tốt, và vô độc cũng không thành người được.

Đinh Hương tháo mồ hôi:

- Nói như thế hiện giờ thúc thúc định làm gì đây?

- Đã bảo lấy cái tiểu mạng của ngươi.

Đinh Hương rùng mình, biết có đột biến xảy ra nhưng hiện giờ chẳng còn cách nào cứu vãn được.

Trong khi Ánh Tử Nhân hỏi:

- Nay ngươi còn điều gì trời trăng hay không, hãy nói mau rồi ta đưa hồn ngươi về dị cảnh.

Ngón chỉ của lão ta ấn vào tử huyệt sâu hơn, chỉ cần vận công một cái là Đinh Hương lìa bỏ cõi đời.

Cũng trong giờ phút đó.

Chợt có tiếng thét chấn động:

- Hãy ngưng tay!

Liền theo tiếng thét đó một bóng người lẹ như làn sét đã tới phía sau lưng Ánh Tử Nhân.

Đồng thời mũi trường kiếm trong tay người đó cũng đã chĩa vào nơi yếu huyệt của lão ta rồi.

Đó là một thiếu niên mặt mũi anh tuấn, cực kỳ hào khí bốc mờ trên gương mặt.

Ánh Tử Nhân vừa toan ấn mạnh vào tử huyệt của Đinh Hương thỉnh linh có người điểm ngay tử đạo của lão thì lão ta kinh hoàng vô tả.

Nhân vật nào khinh công quá cao thâm đến nỗi tới sau lưng lão từ bao giờ chẳng hề hay biết.

Lão nhân run run:

- Ngươi là ai?

- Đường Thế Dân!

Bất giác thân hình Ánh Tử Nhân rung động.

Đinh Hương nghe xưng tên thì phần khởi tinh thần, hô lớn:

- Đường đại ca hãy cẩn thận, lão này quỷ quyết vô cùng.

Đường Thế Dân lạnh như nhà mồ:

- Hãy buông nàng ra, bằng không hồn ngươi chẳng còn.

- Ta buông nàng để ngươi giết ta sao?

- Ta hứa sẽ không giết ngươi. Nếu ngươi bằng lòng ta đếm đến tiếng thứ ba sẽ cùng buông một lúc.

- Được rồi, ngươi cứ đếm.

Đường Thế Dân đếm tới tiếng thứ ba thu hồi lưỡi kiếm lại, nhưng vẫn đề phòng sự tráo trở của đối phương.

Hình như Ánh Tử Nhân cũng khiếp thẳm võ công thần kỳ của Đường Thế Dân nên không dám trái lời, thu ngọn chỉ rồi lặc mình ra ngoài xa.

Đinh Hương quay mình lại, chưa kịp nói gì thì Ánh Tử Nhân đã phóng ra khỏi tòa đại điện rồi.

Đường Thế Dân nhìn Đinh Hương trong khi nàng nhìn chàng vô cùng sửng sốt.

Nàng sửng sốt vì mới hôm nào bộ mặt của Đường Thế Dân xấu xí vì thương tích, giờ anh tuấn tuyệt vời như thuở nào.

Dung mạo chàng hồi phục lại hoàn toàn.

Vì sao vậy?

Nguyên vì sau khi Đinh Hương trao Đường Thế Dân cho Sinh Tử Thủ rồi lão nhân đưa chàng vào trong hang động tận tình chữa trị.

Gần ba tháng sau đó Đường Thế Dân mới lành bệnh được, Sinh Tử Thủ phát giác trong túi chàng có lá thư của Độc Thủ Tiên Cô nên đã chữa luôn dung mạo của chàng.

Nhờ đó chàng bình phục lại như xưa.

Đường Thế Dân thấy Đinh Hương nhìn mình thẳng thốt thì tủm tủm cười:

- Hiền muội ngạc nhiên lắm sao?

Đinh Hương gật đầu:

- Tiểu muội không ngờ đại ca phục hồi dung mạo lại như thế.

Đường Thế Dân nói:

- Để lát nữa đại ca sẽ thuật câu chuyện cho muội nghe. Hiền giờ đại ca muốn biết lão vừa rồi là ai? Sao lại muốn giết hiền muội.

Đinh Hương đáp:

- Vị vừa rồi là Ánh Tử Nhân, thúc thúc của tiểu muội, chưa rõ tại sao lão lại hành động quái gở như thế.

Đường Thế Dân chợt à lên một tiếng.

Khi ấy chợt thấy có hai chiếc bóng xê vào trong đại điện.

Đinh Hương lẫn Đường Thế Dân vận công lên đề phòng mọi chuyện bất trắc có thể xảy ra.

Đinh Hương chú mục nhìn kỹ, vùng à lên:

- Vong Mạng sư thúc, Đồng Tử Nam tiền bối đây rồi.

Nhưng nàng cũng rất lấy làm chấn động nhìn thẳng vào mặt Vong Mạng lão nhân coi thực hay giả.

Vì đêm qua đã có Vong Mạng lão nhân giả hiệu từng giết chết Tiên Viên Công, sư thúc nàng.

Giờ cũng lại Vong Mạng lão nhân xuất hiện không biết là điềm dữ hay điềm lành.

Cho nên Đinh Hương sau khi thốt nhìn chòng chọc vào mặt Vong Mạng lão nhân.

Vong Mạng lão nhân kinh ngạc nói:

- Kia! Sao hiền đệ nữ lại nhìn lão phu chăm chăm như thế, có chuyện gì xảy ra chẳng?

Đinh Hương thuật chuyện xảy ra đêm qua cho Vong Mạng lão nhân nghe.

Lão nhân à lên kinh dị, vừa phẫn uất vô cùng:

- Bọn nào giả mạo lão phu hành thủ tàn bạo? Quả thật ngoài sức tưởng tượng.

Đồng Tử Nam nói:

- Có thể đây là hành thủ của bọn Tứ bảo chẳng?

Mọi người vừa nói chuyện tới đây chợt thấy từ ngoài một chiếc bóng lặc mình vào.

Chiếc bóng ngưng lại.

Quần hùng hô to:

- Ánh Tử Nhân!

Thực vậy, chiếc bóng vừa vào trong đại điện không ai khác hơn Ánh Tử Nhân.

Đường Thế Dân hét:

- Hãy giết lão ta đừng cho chạy thoát.

Vong Mạng lão nhân quát:

- Ngăn hấn lại, đừng để chạy khỏi.

Cùng lúc Đường Thế Dân huy động thanh trường kiếm toan thi triển chiêu Truy Hồn Tam Kiếm giết Ánh Tử Nhân.

Song Đinh Hương đã hét:

- Đường đại ca chớ ra tay.

Đường Thế Dân ngưng bước lại, ngo ngác nhìn Đinh Hương chưa hiểu làm sao cả.

Tại sao lúc nãy Đinh Hương từng bị Ánh Tử Nhân uy hiếp suýt lấy mạng nàng rồi giờ nàng lại ngăn cản không cho giết lão?

Đồng Tử Nam hỏi:

- Vừa rồi các hạ toan giết chết Đinh Hương hiền điệt nữ phải không?

Đường Thế Dân hăm hừ:

- Chính là lão này đây!

Ánh Tử Nhân vùng la lên quái gở:

- Người nói cái gì thế tiểu tử?

Đường Thế Dân chưa kịp đáp thì Đinh Hương đã gạt gù:

- Thôi đã rõ cả rồi!

Dứt lời nàng quay sang Vong Mạng lão nhân buông trầm giọng:

- Thúc thúc, xin chú ra phía ngoài giữ gìn hộ cháu.

Vong Mạng lão nhân gật đầu đi liền.

Đường Thế Dân ngạc nhiên:

- Hiền muội, sao lại để cho hắn ra đi?

Đinh Hương trầm tĩnh:

- Vong Mạng thúc thúc không chạy đâu, đại ca cứ yên tâm, chỉ vì tiểu muội lo ngại rùng có mạch vách có tai nên bảo chú ra ngoài canh giữ.

Những diễn biến lạ lùng khiến cho Đường Thế Dân không hiểu đầu là đầu cả.

Chàng trợn cặp mắt lên không thốt được câu nào.

Đinh Hương quay hỏi Đồng Tử Nam:

- Nay Đồng tiền bối đã hiểu rõ mọi việc chưa?

Đồng Tử Nam gật đầu:

- Đã rõ cả rồi, hiện giờ có kẻ đang giả dạng Vong Mạng lão huynh và Ánh lão huynh để thi hành sứ mạng hiểm độc.

Bấy giờ Đường Thế Dân mới chợt hiểu la lên:

- Có kẻ giả dạng Vong Mạng tiền bối và Ánh tiền bối sao?

Đinh Hương gật đầu:

- Đúng như vậy! Cách hóa trang của đối phương quả thật tài tình cực độ, khi đứng đối diện cũng không thể nào nhận ra được. Lúc này nếu không có đại ca thì tiểu muội bị hại rồi.

Đồng Tử Nam cau mày:

- Lối hóa trang của Vong Mạng hiền huynh vẫn có tiếng tăm lung lay trong chốn võ lâm, ngờ đâu kẻ gian tà này thủ pháp lại càng cao thâm tuyệt đỉnh nhưng không hiểu nhân vật đó chính thực là ai?

Đinh Hương nghiêng rằng:

- Chính vì cái tài hóa trang tuyệt đỉnh của chúng mà sư thúc Tiên Viên Công của tiểu diệt bị hại rồi.

Đồng Tử Nam thở than:

- Đúng vậy, với cách hóa trang như thế, đứng gần cũng chẳng nhận ra, làm sao Tiên lão huynh biết trước mà đề phòng được. Cứ theo chỗ lão phu suy đoán thì đây chính là hành động của Tứ Bảo chứ chẳng còn ai nữa.

Có điều người trong Tứ Bảo hiện nay không một ai biết cách cải trang tài tình đến thế, chắc chắn bọn chúng cậy nhờ kẻ khác giúp sức đây.

Đường Thế Dân trầm giọng:

- Như thế, chúng ta phải tìm cho ra thủ phạm coi thuộc hạng người gì đây. Muốn rõ, thì hãy chú tâm đến một nhân vật nào đó giỏi về cách hóa trang là có thể tìm ra manh mối.

Đồng Tử Nam tiếp:

- Đúng thế. Đây cũng phải nhờ lão Thâu Nhi trở tài kiến văn mới có thể định đoạt được, ngoài ra chẳng còn ai hơn lão nữa.

Chợt Ánh Tử Nhân kêu lên:

- Vừa nhắc ma là có ma xuất hiện, nếu chẳng phải lão Thâu Nhi kia thì còn là ai chứ.

Thực vậy lúc ấy một chiếc bóng từ ngoài bắn vào điện thân pháp lệ làng như quỷ mỵ hiện hình.

Người đó chính là lão Thâu Nhi.

Đinh Hương tươi cười nghênh đón:

- Vừa nhắc Thâu Nhi lão tiền bối là đến ngay, thật là may mắn cho bọn tiểu điệt.

Bọn tiểu điệt đang muốn cậy nhờ lão tiền bối một chuyện.

Thâu Nhi lão nhân cười khà:

- Vong Mạng lão huynh đã cho ta hay rồi. Cứ theo sự hiểu biết của ta thì cách cải trang đệ nhất đương kim không ai qua đại sư huynh của các vị lão Thiên Diện Khách. Song từ bốn mươi năm về trước lại có một đấng kỳ tài trong giang hồ gọi là Hư Ảo lão nhân cách hóa trang thật là tinh vi ảo diệu, trong khoảng thời gian nháy mắt lão có thể cải dạng ra một người khác nhau rồi. Chẳng những thế, lão tiền bối này còn có thể bắt chước giọng nói giống hệt không tài nào biết được. Mặc dù thế, Hư Ảo lão nhân trong vòng mấy chục năm nay không hiện thân trong chốn giang hồ, và nếu còn sống, lão đã ngoài trăm tuổi. Chắc chắn lão không làm chuyện này đâu.

Đường Thế Dân chen vào:

- Đây có thể do đồ đệ của lão Hư Ảo lão nhân hành động chăng?

Thâu Nhi lão nhân trì hoãn đáp:

- Từ lâu nay ta chưa từng nghe Hư Ảo lão nhân có đệ tử nào, nên không thể quyết đoán được. Nhưng nếu có thì có lẽ hần đã hoạt động trong chốn giang hồ rồi.

Đường Thế Dân cười:

- Như thế, không phải hiện giờ tên đồ đệ Hư Ảo lão nhân bắt đầu hành động trên chốn giang hồ sao?

Thâu Nhi lão nhân buông trầm giọng:

- Lời nói đó nghĩ chẳng hề sai, nhưng nay chưa biết cái lai lịch của hần cũng khó mà tìm ra được, chỉ sợ e hần đứng trước mặt, bọn chúng ta vẫn chưa thể nhận ra.

Đinh Hương sáng ngời ánh mắt tuyệt đẹp:

- Dù sao thì chúng ta không thể cứ mãi tìm trong chốn giang hồ một cách vu vơ như vậy được, nay tiểu điệt có thiển kiến này chẳng hiểu chư vị sư thúc, tiền bối có nghe chăng?

Thâu Nhi lão nhân hỏi:

- Hiền điệt nữ muốn nói gì?

- Theo thiển ý của tiểu điệt, thì hiện nay đối phương ăn quen mùi vị ngon lành chắc hẳn sẽ còn trở lại chứ chẳng không, do đó chúng ta không thể không đề phòng được, hơn nữa tiểu điệt cũng có cái mưu nhỏ này.

- Hừ, cái con bé này mưu mẹo thì khá nhiều, hãy nói thử xem thế nào?

Đinh Hương buông nhẹ:

- Theo tiểu điệt nghĩ thì từ nay trở đi, chớ vị thúc thúc hãy nên cải biến dung mạo chỉ trừ tiểu điệt và Đường tiểu huynh ra, vẫn cứ diện mạo như cũ để làm mục tiêu dẫn dụ bọn đối phương lộ diện, liền ra tay hạ thủ, đồng thời khỏi sợ phân biệt thật hay là giả mạo nữa.

Ánh Tử Nhân khen ngợi:

- Ý kiến rất hay. Hiện giờ chúng ta phải nhờ Vong Mạng lão huynh thi thố tài năng rồi.

Đinh hiền điệt, Đường lão đệ hãy đi thay thế cho Vong Mạng lão huynh vào đây cho mau.

Đinh Hương gật đầu:

- Hay lắm. Đường đại ca, chúng ta cùng đi.

Hai người lách mình ra khỏi tòa đại điện, ra ngoài thay thế cho Vong Mạng lão nhân quay vào.

Một chập sau đó.

Chợt thấy một chiếc bóng người lạng lẽ tiến ra trước mặt bọn Đinh Hương.

Theo bản năng tự vệ, Đường Thế Dân rúng động giơ thanh trường kiếm lên toan ra chiêu.

Đinh Hương ngó thấy vệt nắm tay chàng kéo lại:

- Đại ca lẩn thẩn quá đi.

Bây giờ Đường Thế Dân mới chợt tỉnh ngộ, nhận cho kỹ mới hay đó là Ánh Tử Nhân.

Chẳng những hình dung của Ánh Tử Nhân hoàn toàn khác lạ luôn cả cái bước trên trán cũng biến mất.

Ánh Tử Nhân không có mở miệng, chỉ đảo mắt nhìn hai người một cái rồi lắc lư mấy lần là biệt dạng.

Đường Thế Dân hỏi:

- Hiền muội, cái bấu trên trán tiền bối đâu rồi?

Đinh Hương cười đáp nhỏ:

- Lão ta đã gỡ đi rồi, đó cũng chỉ là một cái bấu giả mà thôi.

Đường Thế Dân thề lưỡi, khen cách hóa trang của Vong Mạng lão nhân hay tuyệt diệu.

Liền đó từ trong đại điện hai chiếc bóng nữa thoáng ra ngoài.

Đó là hai vị với bộ mặt xa lạ chưa từng quen biết một lần nào, chỉ nhìn bộ áo quần mới hiểu đó là Vong Mạng lão nhân và Đồng Tử Nam.

Ai nấy đều lẳng lặng không mở lời cứ phóng đi nháy mắt là hút dạng đi rồi.

Chờ bọn lão nhân đi xa, bây giờ Đinh Hương mới bảo:

- Giờ chúng ta đi thôi đại ca.

Đường Thế Dân hỏi:

- Chúng ta đi đâu bây giờ?

- Đương nhiên là trở về thị trấn.

Đường Thế Dân chẳng hé nửa lời, cùng phóng đi với Đinh Hương.

Lúc ấy Đường Thế Dân đã trở lại trang phục ngày xưa, áo quần màu trắng chói lọi, từ xa đã có thể nhận ra.

Dọc đường Đinh Hương khẽ giọng:

- Nếu trong tình hình bên đối phương có xuất hiện, bất cứ xảy ra tình trạng gì đại ca chớ vội ra tay, tiểu muội đã có cách đối phó rồi. Đại ca chỉ nên chú ý một điều là chớ để cho chúng nó chạy thoát là đủ rồi.

Đường Thế Dân âm thầm:

- Ta sẽ làm theo lời hiền muội.

Đi độ khoảng chừng mười mấy dặm.

Đèn đuốc nơi thị trấn đã sáng dần lên.

Chợt thấy có một chiếc bóng với bộ áo quần rộng thùng thình đang từ xa tiến lại.

Đường Thế Dân lạnh mắt nhận ra người kia là vị quái hòa thượng lúc nọ chàng từng gặp qua một lần.

Đó là Ngộ Nhân hòa thượng.

Chàng nhủ thầm:

- Ô, lão cao tăng này đi đâu lúc ban đêm như thế

Nhưng Đinh Hương đã nghe lọt vào tai, thì thầm:

- Chớ có can dự vào chuyện người, ai có lập trường nấy.

Ngộ Nhân hòa thượng đang phóng tới nhìn Đường Thế Dân chợt à lên một tiếng rồi thu bước.

Thấy vậy Đường Thế Dân cũng phải ngừng chân vòng tay thi lễ:

- Kính chào lão thiền sư, chẳng hay lão thiền sư hiện giảng lâm có điều gì chỉ giáo chăng?

Ngộ Nhân hòa thượng trầm giọng:

- Lão bần tăng có một món vật mang tới cho Đường thí chủ.

Đường Thế Dân vội hỏi:

- Bạch Thiền sư là món vật gì vậy?

Ngộ Nhân hòa thượng tiến lên mấy bước chỉ còn cách Đường Thế Dân có một tầm tay thôi:

- Thí chủ nhìn qua món vật là có thể thay đổi cái tâm trạng hiện giờ tức khắc.

Đường Thế Dân chợt vừa nhận ra Ngộ Nhân hòa thượng có sự khác thường hơn lần gặp trước.

Nhưng cùng trong ánh chớp thời gian đó Ngộ Nhân hòa thượng đã ra tay như làn chớp.

Chỉ vì hai người đứng cách nhau quá gần hơn nữa Ngộ Nhân hòa thượng xuất thủ quá nhanh sự phản ứng của Đường Thế Dân dù có cũng chẳng còn hiệu quả nữa.

Trong tiếng ré thảm khốc nổi lên.

Đường Thế Dân bị Ngộ Nhân hòa thượng quật bay ra ngoài ba trượng rớt trở xuống đất.

Đinh Hương thoáng nhận thét:

- Người muốn chết.

Ngọn chướng của nàng giở lên như làn sét.

Làn khí màu đỏ bắn vút tới Ngộ Nhân hòa thượng hết phương tránh né hay chống đỡ.

Một tiếng kêu la trầm nặng nổi lên.

Tức thì thân hình của Ngộ Nhân hòa thượng bay vút ra ngoài ba trượng vừa rống lên kinh hoàng:

- Thiên La Tử!

Rồi hấn loạn choạng bắn mình vào trong rừng cây nháy mắt đã hút dạng rồi.

Đinh Hương vì sự an nguy tính mạng của Đường Thế Dân nên không có rượt theo Ngộ Nhân hòa thượng.

Nàng chỉ lắc mình tới chỗ Đường Thế Dân nằm bất động ở dưới đất.

Hai mắt chàng nhắm tít lại, tình trạng có vẻ mê man đi.

Đinh Hương giơ bàn tay ngọc sờ vào mũi Đường Thế Dân xem chàng có thở hay không.

Nàng nghe hơi thở của chàng rất yếu ớt, chẳng khác sợi chỉ tơ mảnh trước làn gió nhẹ.

Đinh Hương hậm hực tự nhủ:

- Sớm đã có lo liệu tới chuyện này, tại sao lại sơ suất đến như thế?

Vừa nói, Đinh Hương vừa thò tay vào lòng lấy ra hai hoàn linh đơn nhét vào miệng Đường Thế Dân.

Sau đó nàng điểm vào nơi huyệt đạo trên mình của chàng, băng khuâng chờ một chập.

Cuối hết Đinh Hương thò tay nắm vào mạch đạo của Đường Thế Dân để xem phản ứng ra sao.

Bất giác nàng rung động tận đáy lòng.

Đường mạch của chàng gần như sắp tuyệt, tợ hồ không còn dò dẫm gì được nữa.

Cặp mắt đen lánh to của Đinh Hương chợt rơi giọt lệ lăn dài xuống má.

Nàng thốt giọng bi đát:

- Đại ca... không thể chết như thế này được... Đại ca...

Đinh Hương lật chàng nằm sấp lại, dùng bàn tay ngọc chắn ngang lưng chàng, rồi vận công cho chân khí của mình truyền qua cơ thể chàng.

Nhưng lạ thay, luồng chân khí từ lòng bàn tay nàng đưa đi là đã bị dội ngược trở lại.

Đinh Hương đành phải bó tay không biết phải làm cách nào cứu chàng được nữa.

Đinh Hương ngồi bên thân hình bất động của Đường Thế Dân nhìn chàng mà nước mắt chan hòa.

Quả thật chàng bị thứ độc chuồng gì đánh trúng đây?

Đinh Hương vô cùng bối rối, đau thương đến cùng cực trong lòng vì không biết phải làm sao để cứu sống chàng.

Thình lình trong lúc đó.

Có chiếc bóng người xuất hiện như ma mị.

Chiếc bóng đứng chỗ lùm cây cách Đinh Hương không bao xa, lặng lẽ giơ cánh tay lên:

- A di đà phật!

Một giọng niệm phật già dặn đưa tới tai Đinh Hương.

Đinh Hương giật mình quay lại nhìn, thì thấy chiếc bóng đang đứng phía sau lưng.

Nàng định thần nhìn cho kỹ coi đó là ai.

Vừa nhận ra đối phương Đinh Hương thét:

- Ngươi là ai?

Cánh tay của nàng giơ lên bắn ra làn sáng đỏ vờ Thiên La Tử lệ như chớp.

Chỉ nghe một tiếng kinh hãi rú lên.

Chiếc bóng kia bay ra ngoài vì đã trúng nhằm luồng Thiên La Tử của nàng rồi.

Song liền đó một tiếng long trời lở đất chấn động khắp cả vùng.

Đinh Hương rúng động trong lòng:

- Chuyện gì đây!

Đinh Hương bắn mình qua định thần xem kỹ tại sân trường.

Nhiều mảnh thịt xương rơi dưới đất máu me lai láng, những mảnh vải bay tứ tung, khiến hơi thở của nàng bị căng thẳng lên.

Người chết là ai?

Là nhân vật đã từng thay hình đổi dạng chẳng?

Người chết dĩ nhiên có chất hỏa pháo trong mình nên bị nổ tung như vừa rồi.

Có thể đây là một cao thủ trong bọn Tứ Bảo.

Đây rất rõ ràng sau khi kẻ kia bị chiêu Thiên La Tử của Đinh Hương bắn nhằm ré lên một tiếng ngã xuống đất, chất hỏa pháo trong mình hấn phát nổ.

Kết quả hấn bị phanh thây ra mà chết.

Đinh Hương lại nghĩ thật nhanh:

- Ô, tiếng niệm phật vừa rồi có đúng là kẻ đã chết kia hay chẳng?

- Nghiệt hải vô biên, hồi đầu thị ngạn (Biển nghiệt khôn cùng, quay đầu là bến).

Giọng già dặn này phát ra từ phía rất gần chỗ Đinh Hương đang đứng trầm ngâm.

Lẹ như chớp Đinh Hương liền chuyển qua vị trí khác quét mắt nhìn coi nhân vật nào.

Chỉ thấy người vừa xuất hiện lại là Ngộ Nhân hòa thượng.

Đinh Hương thét lạnh lạnh:

- Vậy thì ngươi phải chết!

Cánh tay ngọc của Đinh Hương giở lên.

Làn sáng màu đỏ hồng tợ máu bắn tới Ngộ Nhân hòa thượng.

Ngộ Nhân hòa thượng la kinh hãi:

- Thiên La Tử!

Cánh tay áo rộng thùng thình của lão đại hòa thượng hất ra một cái.

Tức thì làn Thiên La Tử bị hóa giải trong vô hình.

Bất giác trong lòng của Đinh Hương rúng động.

Đây là một thứ võ công chí thượng trong giang hồ thất truyền đã từ lâu năm rồi.

Ngộ Nhân hòa thượng lại biết sử dụng nó, chúng tổ lão tăng công lực huyền thông vũ trụ rồi.

Bấy giờ Đinh Hương định thần nhìn kỹ Ngộ Nhân hòa thượng.

Sau đó nàng vòng tay thi lễ:

- Đại lão hòa thượng, xin ngài tha thứ cho cái tội hồ đồ của tiểu nữ, nay mới chính thực là ngài đây.

Ngộ Nhân hòa thượng nghe Đinh Hương nói như thế thì vô cùng kinh dị, hỏi nàng:

- Mô phật. Sao lại có chuyện giả hay thật? Chuyện gì vừa xảy ra đây?

Đinh Hương đáp:

- Lúc nãy cách đây không bao lâu, có kẻ mạo nhận đại lão hòa thượng đi giết người, bị chiêu Thiên La Tử của tiểu nữ điểm trúng trọng thương bỏ chạy vào rừng chẳng hiểu sống chết thế nào?

Hiện giờ lại thấy đại lão hòa thượng xuất hiện hóa giải được chiêu đó mà không có tổn hại gì nên tiểu nữ nghĩ chắc người lúc nãy đã giả dạng ra ngài chứ chẳng còn gì nữa.

Ngộ Nhân hòa thượng nghe vậy vô cùng sửng sốt.

Lão hòa thượng trầm nặng xuống:

- Lại có chuyện này xảy ra sao?

Vừa nói Ngộ Nhân hòa thượng vừa quét cặp mắt sáng ngời như hai vì sao nhìn qua sân trường.

Chợt lão hòa thượng ồ lên một tiếng vì vừa nhận ra Đường Thế Dân nằm dưới đất.

Ngộ Nhân hòa thượng khích động:

- Vị nằm kia chính là Đường thiếu hiệp phải chăng?

Đinh Hương gật đầu sâu thẳm:

- Bạch đại lão hòa thượng đúng như thế.

- Đường thiếu hiệp mang vết thương gì đây?

Đinh Hương buồn thẳm:

- Tiểu nữ cũng chưa rõ chàng đã mang thứ độc công gì, hiện đang bối rối, kể đó đại lão hòa thượng giảng lâm.

Ngộ Nhân hòa thượng nói:

- Vậy thì để lão bản tăng xem bịnh tình của Đường thiếu hiệp coi trúng nhằm độc chưởng gì đây?

Vừa bước đi Ngộ Nhân hòa thượng lại hỏi Đinh Hương:

- Hiện nay trong thiên hạ không có người thứ hai sử dụng được Thiên La Tử vì lối võ công này thất truyền từ mấy trăm năm qua rồi.

Nữ thí chủ vốn thật là nữ đồ đệ của vị cao nhân, dị khách nào vậy.

Đinh Hương theo bên mình Ngộ Nhân hòa thượng đáp:

- Điều này... Tiểu nữ không thể nói ra, xin đại lão hòa thượng thứ tha cho vậy.

Ngộ Nhân hòa thượng không hỏi gì thêm nữa, tiến tới chỗ thân hình bất động của Đường Thế Dân.

Lão hòa thượng cúi xuống đưa bàn tay lướt đi trên thân hình của Đường Thế Dân xem xét một lúc.

Sau đó lão hòa thượng kêu lên hải hùng:

- Rất là nguy hiểm, nếu trễ chừng một thời thần nữa là không còn cách nào cứu chữa được.

Đinh Hương vội hỏi:

- Đại lão hòa thượng, đây là thứ công lực gì gây thương tích cho Đường ca ca, mà tiểu nữ nhận mãi không ra?

Ngộ Nhân hòa thượng lặng trầm đi một chập như nghĩ ngợi, rồi khích động đáp:

- Lão bản tăng cũng lấy làm lạ. Kẻ mạo nhận giả dạng bản tăng làm điều hiểm độc chắc phải là người xuất gia. Nhưng người xuất gia thì không nên luyện thứ công lực tà ma này.

Đinh Hương nói:

- Bạch đại lão hòa thượng, có thể đối phương không phải là người đã xuất gia đầu phật.

- Thế như thế nào?

- Theo tiểu nữ hiểu thì chỉ tại đối phương rất giỏi về lối hóa trang thay hình đổi dạng giống hệt đại lão hòa thượng gạt Đường ca ca đó thôi.

Ngộ Nhân hòa thượng vùng à lên một tiếng gật đầu liên liên sau cùng trầm giọng:

- Vậy thì đúng thật rồi. Đường thiếu hiệp đã bị Cô Âm Đoạt Phách Công tạo thành thương tích như thế. Cứ theo sự hiểu biết thiên cận của bản tăng thì những nhân vật luyện thứ tà công hiểm ác này chỉ có chừng độ vài người mà thôi.

Đinh Hương rung động:

- Đại lão hòa thượng, là những nhân vật nào đây?

- Là những người trong môn phái Hóa thân giáo ở tại vùng biên thủy mới biết thứ độc công này.

Đinh Hương phẫn chấn:

- Vậy thì đối phương là người trong tà phái Hóa thân giáo phải chăng, đại lão hòa thượng.

- Có lẽ như vậy rồi, nhưng cũng có thể biết đâu những kẻ khác cũng lại luyện được thứ độc công tà đạo này.

Đinh Hương liền chuyển ý niệm:

- Đại lão hòa thượng, trong tứ đại Bảo người nào đã luyện thành thứ độc công?

Ngộ Nhân hòa thượng hỏi lại:

- Nữ thí chủ, tại sao thí chủ lại luôn luôn liên tưởng đến tứ đại Bảo như thế?

Đinh Hương nặng trĩu tâm xuống:

- Tối hôm nay đối phương từng có nhiều lần hóa trang gây thương tích cho nhiều người, trước đây chính tiểu nữ cũng bị họ cải dạng thành Vong Mạng lão nhân và đã thương suýt nữa mất mạng rồi. Lúc này người có chất lõi pháo trong mình nếu không là của tứ đại Bảo thì còn là ai vào đây?

Ngộ Nhân hòa thượng ngạc nhiên:

- Lại có chuyện như thế sao?

- Đúng vậy!

Ngộ Nhân hòa thượng trầm ngâm một chập, gật đầu:

- Cũng có thể đây là một mối nghi ngờ to tát. Vì nếu không thì trong chốn giang hồ hiện nay ai chủ xướng chuyện này? Còn người bị chất lòi pháo nổ phanh thây lúc nãy chính là kẻ đã hóa trang.

Đinh Hương sừng sốt:

- Đại hòa thượng bảo sao? Nạn nhân bị chất nổ tan thây nát cốt là một kẻ hóa trang à?

Ngộ Nhân hòa thượng gật gù:

- Nữ thí chủ, hiện giờ cứu người là chuyện cần thiết hơn hết. Sau này chúng ta sẽ bàn lại chuyện kia, tìm xem thủ phạm là ai. Nay nữ thí chủ hãy đứng bên ngoài làm hộ pháp, còn bản tăng thì lo chữa trị cho Đường thiếu hiệp. Nhớ lấy, chớ nên sơ suất trong khi ta chữa trị bằng không... hậu quả khó đo lường.

Đinh Hương vòng tay:

- Xin vâng lệnh đại lão hòa thượng.

Thốt xong nàng bấn mình đi đứng phía ngoài làm hộ pháp cho Ngộ Nhân hòa thượng trị bệnh cho Đường Thế Dân.

Đinh Hương cũng không quên quan sát kỹ kẻ bị chất nổ tiêu tan xương cốt, cũng không thấy gì lạ hơn nữa.

Trong khi đó.

Ngộ Nhân hòa thượng thò tay vào túi lấy ra hai hoàn linh đơn nhai bỏ vào miệng Đường Thế Dân.

Lão hòa thượng dùng một đạo khẩu phong tống linh đơn vào đan điền của chàng.

Sau đó lão hòa thượng dùng chân công thâm vào người chàng.

Thời gian dần trôi trong bầu không khí nặng trề.

Đó đây im lặng.

Cảnh vật hoang vu.

Độ chừng một giờ sau, Đường Thế Dân từ từ hô hấp trở lại song còn yếu ớt.

Qua bóng tối thấy thân hình chàng động đậy.

Ngộ Nhân hòa thượng vẫn ấn song chưởng vào hai nơi đại huyệt của Đường Thế Dân thấu sang luồng lực đạo không ngừng.

Luồng lực đạo tràn trề như sóng biển chảy qua cơ thể của chàng thiếu hiệp giang hồ.

Bấy giờ đã thấy mồ hôi của Ngộ Nhân hòa thượng toát ra ướt đầm cả thân mình.

Bởi vì trong khi chữa trị cho Đường Thế Dân, ngài đã hao hụt rất nhiều khí chân dương tinh khiết nhất.

Thêm nửa giờ sau.

Cuối cùng Đường Thế Dân tỉnh lại, thở phào một tiếng lớn từ từ mở mắt ra.

Ngộ Nhân hòa thượng chỉ vì hao tinh lực quá nhiều nên phải tĩnh tọa vận hành công lực để phục hồi.

Đường Thế Dân ngồi phắt dậy.

Trước tiên chàng quét mắt nhìn qua một cái.

Vừa nhận thấy Ngộ Nhân hòa thượng tĩnh tọa vận công bất giác thần sắc chàng biến đổi.

Đường Thế Dân vụt đứng lên, giở ngọn chuông vận công toan quật xuống đỉnh thiên linh tử của lão hòa thượng.

Nếu trúng ngọn chuông này trong tình trạng đó Ngộ Nhân hòa thượng sẽ chết liền tại trận.

Chợt Đường Thế Dân nghe một giọng nói êm dịu bên tai:

- Chớ có xôn xao, náo động. Lão đại hòa thượng này không đúng là lão ác tăng kia, chính ngài vừa tới và đã cứu sống Đường đại ca đó.

Đường Thế Dân sửng sốt:

- Đinh Hương, có chuyện như thế sao?

Đinh Hương lặng lẽ gật đầu mà không có đáp.

Đường Thế Dân định thần nhìn kỹ Ngộ Nhân hòa thượng đang hành công dưới đất.

Sau đó, chàng lại gần Đinh Hương khẽ thăm:

- Đinh Hương, chuyện gì xảy ra đây?

Đinh Hương âm thầm thuật lại câu chuyện từ đầu chí cuối cho Đường Thế Dân nghe.

Đường Thế Dân như người vừa tỉnh bừng cơn ác mộng cứ ồ luôn miệng khi nghe Đinh Hương kể tới từng đoạn.

Cuối hết chàng nói:

- Hiền muội, theo ta thì những kẻ hóa trang toan sát hại bọn chúng ta phần nhiều có thể là bọn cao thủ trong Hóa thân giáo chốn biên thù, bởi hình như giáo phái kia từng hợp tác với tứ đại Bảo lâu rồi, chính Tiền Viên Công lão tiền bối bị phái ấy tiêu diệt chứ chẳng còn là ai nữa cả. Như vậy chúng tổ tứ đại Bảo đã cho thiệp mời bọn Hóa thân giáo tới để hiệp lực trừ chúng ta.

Đinh Hương lặng thầm đáp:

- Lời của Đường đại ca chí lý. Cũng có thể là như vậy lắm chứ chẳng không, sớm muộn gì chúng ta cũng nhận rõ chân tướng của chúng.

Nay chúng ta hãy nên lưu tâm điểm này, bất cứ ai quen hay lạ tới gần thì cũng nên đề phòng chu đáo mới được.

Như vậy chúng ta có thể tránh nguy hiểm xảy ra như vừa rồi xảy đến cho ca ca.

Đường Thế Dân gật đầu:

- Đúng như vậy, nếu vừa rồi ngu huynh lưu tâm một chút thì đâu đến nỗi bị hại. Trái lại, ta có thể tiêu diệt đi kẻ đã giả dạng đại lão hòa thượng đi rồi.

Ngẫm nghĩ một chập chàng nói:

- Vong Mạng lão nhân có biệt tài về cách hóa trang, vậy thì từ nay chúng ta cũng nên cải dạng ra hình thù khác để phá lại bọn chúng, lấy độc trừ độc có hơn không?

Nói xong, Đường Thế Dân liếc mắt nhìn qua Đinh Hương chờ đợi ý kiến của chàng.

Đinh Hương âm trầm đáp:

- Cũng hay. Nay chúng ta thấy cũng chẳng cần phải nhiều công phu dò hỏi làm gì, mà chúng ta nên chú hết tâm lực vào chuyện báo thù cho Phụng Hoàng trang là hay hơn.

Vậy trước nhất chúng ta hãy vào Vân Bảo để thi hành sứ mạng còn sót lại.

Đường Thế Dân sáng ngời cặp mắt:

- Đinh Hương, hiền muội từng hứa với ta là sẽ nói ra cái thân thế thực sự của nhân vật Đại Hành Quyết...